Payer Imre

Üde párás

Üde párás, frissen édes levegővel Duna part.
Tükörének szól ma víz, ég vele *carmen*jét kizengi.
Ama lélek, táj, betű így folyik eggyé - nem jelöl.
Hanem átzeng engem, éljek, szóljak eggyé - tova, el.
Nagy a hajlat, messzeségbe vonul át a hangom is.
Ez a későnyári alkony frissen édes aroma.
A gyerekkor származéka idehajtja zamatát.
Csoda száll kondenz-azúron, csupa-szabdalt égi tény.
Befed engem, mert az évnek maradéka lesve vár.
Zsugorítja révedését - titka tűnte – visszatér.

A túl kudarca

Robban a ragyogás.
Nyílik a tükrön a kezdet. Aranylón remegő.
Ahogy sűrűbb és tágabb éterben
víz és kék egybe olvad a kék túl-ban,
neuron vakfoltján megváltás integet.
Szertartásodom. Túl-fényben oldódva.
Maszkok mögött tárul a közömbös arc.
Emlékszem a törés előtt, hívott a nyíló fenti,
de nyomorítva eltömődtek hozzá vezető csatornák,
hívó forrásaimba sár zuhant.
Most görcsösen előre hajolva
szakaszos homályba zökkenve
akarom, újra emelkedjék.
Felnyílva, túl-fényben oldódva,
fedő, résnyire nyílik.
Maszkok mögött
elfárad és nemtörődömmé válik,
elém tárul a közömbös arc.
Megváltoznom nem lehet.